

Nr 1067

Av herr **Hjorth m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 118, med förslag till lag om förbud mot professionell boxning m. m.

(Lika lydande med motion nr 1233 i Andra kammaren)

I proposition nr 118 föreslås en lag om förbud mot professionell boxning. Förbudet avser tävlings-, uppvisnings- och träningsmatcher här i landet. Frågan om förbud mot amatörboxning övervägs också.

Frågan om boxningens tillåtlighet har under senare tid vid flera tillfällen behandlats i riksdagen, men förslagen om förbud mot professionell boxning har hittills alltid avvisats. Frågan har också flera gånger behandlats i Nordiska rådet, och det har nu resulterat i en rekommendation till de fyra nordiska länderna att i lag förbjuda professionell boxning i respektive land.

Som främsta skäl för ett förbud anges de hälsorisker som är förknippade med boxningen och som den nordiska läkarkommittén varit enig om. Denna läkarkommittés betänkande innehåller mycket av värde och intresse i fråga om boxningen och dess skadeverkningar, vilket vi på intet vis vill ignorera. Det bör emellertid noteras att denna kommitté av sakkunniga inte föreslår något förbud mot proffsboxning utan anser, att man genom en översyn av säkerhetsbestämmelserna bör pröva möjligheterna att undanröja skadeverkningarna. Detta avser såväl amatörboxning som professionell boxning.

Det bör, enligt vårt förmenande, vara rimligt att, innan man tillgriper förbudslagstiftning, först pröva denna möjlighet att på nordisk basis göra en översyn av ifrågavarande bestämmelser och därmed kunna få en önskvärd effekt i hela Norden och beträffande all boxning. Departementschefen har i sin motivering — utöver vad som anförts om hälsoriskerna — också åberopat de osunda ekonomiska intressen som gör sig gällande inom yrkesboxningen. Det finns självklart anledning för statsmakterna att uppmärksamma såväl hälsorisker som osunda ekonomiska intressen — oavsett var de förekommer — men det finns all anledning ifrågasätta om man genom en svensk förbudslagstiftning mot proffsboxning når önskad effekt. På andra områden inom sporten förekommer aktiviteter som i fråga om såväl hälsorisker som osunda ekonomiska intressen väl mäter sig med boxningen. När det t. ex. gäller motortävlingar så spelar de ekonomiska intressena en mycket stor roll, och de omedelbara riskerna för liv och lem är uppenbara, inte bara för förarna utan även för den publik som åser tävlingarna.

Det är dock främst av principiella skäl som vi vill yrka avslag på denna proposition. De senaste årens lagstiftning har gått ut på att ur lagen utmönstra mindre förseelser och en strävan efter att få en klar handläggning till stånd. Det förefaller därför egendomligt att man just på detta område skall stifta en speciell lag som därtill skulle beröra endast några få personer. I propositionen anges antalet professionella boxare till sex; den siffran torde nu vara lägre. Vi anser dessutom att det blir svårt att kontrollera lagens efterlevnad. Vi tänker då särskilt på träningsmatcher. Den professionella boxningen i vårt land har så ringa omfattning att det inte motiverar särskilda lagar. Polis och myndigheter har viktigare saker att sköta i samhället när det gäller laglydnad och bör ej på detta sätt ytterligare belastas i sitt arbete.

Som stöd för ifrågavarande lagförslag åberopar departementschefen bl. a. att Nordiska rådet vid sitt sammanträde i Stockholm i år beslutat rekommendera ett förbud mot professionell boxning. Den svenska regeringen har, sett från denna utgångspunkt, handlat med berömvärd snabbhet, men det måste ifrågasättas om ett förbud i Sverige kommer att få någon effekt om man exempelvis i Danmark och Finland — vilket är mycket troligt — i fortsättningen kommer att tillåta professionell boxning. En svensk förbudslagstiftning är från denna utgångspunkt mycket diskutabel. Följden av ett förbud blir att svenska boxare i stället söker sig utomlands och får tävla under större risker och sämre betingelser än i vårt land. I många andra länder finns ej de föreskrifter till skydd för boxarnas säkerhet som nu tillämpas i vårt land. De svenska boxarna går då miste om bl. a. den läkarkontroll som nu krävs för erhållande av licens.

En total översyn av hela fältet där såväl hälsorisker som de ekonomiska frågorna granskas är i så fall, menar vi, mera angelägen är den nu aktuella lagstiftningen.

Med stöd av vad som ovan framförts får vi hemställa,
att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr
118.

Stockholm den 28 oktober 1969

Nils Hjorth (s)

Gillis Augustsson (s)

Paul Jansson (s)

Helge Karlsson (s)

Tage Johansson (s)